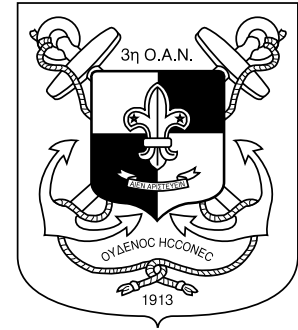

Αΐολος

3η ΟΜΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΕΝΩΣΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Αρ. 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2000

Η 3η Ομάς περνάει γερή, δυνατή και περήφανη το κατώφλι της νέας χιλιετίας! Πολλά έχουν αλλάξει από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα, άλλα επηρέασαν και άλλα απλώς άγγιξαν την Ομάδα μας. Η ίδια η μορφή και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες γίνονται οι δράσεις έχουν αλλάξει, οι βαθμοφόροι και τα παιδιά έχουν αλλάξει, η Λέσχη έχει αλλάξει, η Ερμιόνη έχει αλλάξει, τα υλικά, τα μέσα και τα πρότυπα

έχουν αλλάξει· η σχέση όμως μεταξύ των Τριτομαδιτών κάθε ηλικίας και το πνεύμα που μας εμφύσησε ο Μάρκος Μίνδλερ και τόσο άλλοι μένουν αναλλοίωτα και ανέπαφα και συνεχίζουν να μας εμπνέουν και να μας ενώνουν όσα χρόνια κι αν περνούν.

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Άλλη μία κατασκηνωτική περίοδος πέρασε και η Ομάδα, η Αγέλη και η Κοινότητα της 3ης την εκμεταλλεύτηκαν πλήρως, όπως θα δείτε και στις περιγραφές των κατασκηνώσεων που ακολουθούν:

ΕΡΜΙΟΝΗ '99 - ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΟΜΑΔΑΣ

“ΑΧΑΟΥ”, “ΤΣΙΛΑΝ”, “ΠΕΚΟΥΒΙΜ”, “ΤΕΜΙΛΑΝ”: Λέξεις άγνωστες στους περισσότερους, που όμως ενώνουν 35 τριτομαδίτες θυμίζοντάς τους άλλη μια αξέχαστη εμπειρία, η οποία δεν είναι άλλη από την ένδοξη ΕΡΜΙΟΝΗ 1999! Ως δια μαγείας λοιπόν, ο γνωστός σε όλους μας Μπίστης ταξίδεψε για άλλη μια φορά –επιτυχώς– στην ιστορία αποκαλύπτοντάς μας τα μυστηριώδη ίχνη των Μαγιά. Η ημέρα ξεκινούσε πάντα πρόθυμα στις 7.00 π.μ. μετά από ολιγόλεπτη γυμναστική στην οποία συμμετείχαν όλοι οικειοθελώς και με ζήλο. Η ποικιλία του πρωινού που αποτελείτο από σοκολατούχο γάλα και φωμί με μαρμελάδα έδινε σε όλους ενέργεια για την υπόλοιπη ημέρα. Με τον αποχαιρετισμό των θαρραλέων θαλασσοπόρων, η υπόλοιπη Ομάδα επιδιδόταν σε πληθώρα στεριανών δραστηριοτήτων. Περιέργως τα παιδιά έδειξαν μια σαφή προτίμηση στο τσουγκράνισμα, το σκουπίσμα και το μαγείρεμα... φαινόμενο κάπως διαχρονικό. Τα μεσημέρια στη “Μπανιέρα” οι ενωμοτίες εξασκούσαν στο γνωστό άθλημα “πάτα το διπλανό σου”. Έτσι όλη η Ομάδα χάρη στο Αρχηγείο της κατάφερε να γνωρίσει καλά το βυθό της υπέροχης ελληνικής θάλασσας! Μετά το γεύμα, τα απογεύματα, το Αρχηγείο προσέφερε βασικώς ναυτικές αλλά και άλλες γνώσεις όπως σκαπανική, Α΄ βοήθειες, προσανατολισμό, πλέξιμο και ό,τι ήθελε προκύψει. Μερικοί φτιάχνανε στιχάκια με συνοδεία κιθάρας και άλλοι απλώς συνέθεταν τις νέες τους κραυγές. Μετά το βραδινό, η

πόλη της Ερμιόνης άκουγε τριτομαδίτικα τραγούδια και –κρύα επί το πλείστον– σκετς, που άφηναν την πυρά μας για να σκορπίσουν στον άνεμο και να γίνουν και αυτά πνεύματα της φύσης. Μετά το ΣΙΩΠΗΤΗΡΙΟΝ! υπήρχαν βεβαίως βεβαίως νυχτερινές διασκεδάσεις και σπορ που καταπολεμούσαν την αϋπνία. Έτσι λοιπόν περνούσε μια ερμιονίτικη μέρα.

Αλκμήνη Καρακώστα, Α.Ο.

ΕΡΜΙΟΝΗ '99 - ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΑΓΕΛΗΣ

Η Αγέλη κατασκηνώσε αυτό το καλοκαίρι –κατά την προσφιλή συνήθεια των τελευταίων ετών– στο Μπίστη Ερμιόνης. Τα λυκόπουλα ήταν 19 και το αρχηγείο αποτελούνταν από 9 άτομα. Το παιχνίδι της κατασκηνώσε είχε ως κεντρικό ήρωα τον Ζορρό. Τα λυκόπουλα είχαν την ευκαιρία ξεκινώντας από το El Bisti να ταξιδεύσουν σε χώρες της Λατινικής Αμερικής και να γνωρίσουν τους ανθρώπους, την κουλτούρα τους και τα έθιμά τους. Οι τρεις εξάδες ασχολήθηκαν βασικά με τον Ζορρό και τη μάχη του με τους “κακούς”. Ίσως για λόγους πρωτοτυπίας, τα λυκόπουλα αντί για σπαθιά κουβαλούσαν νεροπίστολα, τα οποία συνέβαλαν τα μέγιστα στη δημιουργία ενός διασκεδαστικού (και υγρού!) κλίματος. Αξίζει επίσης να σημειωθεί η αθλητική δραστηριότητα των λυκοπούλων καθ’ όλη τη διάρκεια της Ερμιόνης (κολυμβητικοί αγώνες, ελληνορωμαϊκή πάλη, bras de fer, τρέξιμο) και η απίστευτη άνεση με την οποία το λυκόπουλο Αγγέλικα κατάφερε να κερδίσει στα περισσότερα.

Η Κατασκηνώση περιλάμβανε και δύο πάρτυ για τον εορτασμό των γενεθλίων δύο άλλων λυκοπούλων, του Γρηγόρη και της Μαρίας-Λουκίας. Μεγάλη επιτυχία είχε και ένας τυχαίος γιαουρτοπόλεμος, όπου τα λυκόπουλα έδειξαν την άγρια πτυχή

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΡΙΤΟΜΑΔΙΤΩΝ:

Πρόεδρος:	Αλέκος Φωτίλας	Τηλ.: 8943038
Αντιπρόεδρος:	Τζέραλντ Τέρνερ	Τηλ.: 6210120
Γραμματέας:	Μάκης Σωτηριάδης	Τηλ.: 6458769
Ταμίας:	Βασίλης Δικαιούλιας	Τηλ.: 7242965
Για πληροφορίες:	Στέφος Αλευράς (Υπεύθ. Αρχείων)	Τηλ.: 8018027

Η 3Η ΟΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<<http://senanet.com/3oan>>. Λίστα επικοινωνίας με όλους τους απόδημους και μη 3ομαδίτες με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο <3oan@senanet.com>. Για εγγραφές στη λίστα, διαγραφές και αλλαγή της ηλεκτρονικής σας διεύθυνσης: <3oan-request@senanet.com>.

του χαρακτήρα τους κυνηγώντας το αρχηγείο με τεράστιες ποσότητες γιαουρτιού.

Στη Μεγάλη Πυρά η Αγέλη κατάφερε να κερδίσει τις εντυπώσεις, αφού τα λυκόπουλα ήταν αποφασισμένα να ξεπεράσουν σε δύναμη και ένταση φωνής την Ομάδα. Αν και εντυπωσιακά, δημιούργησαν πληθώρα προβλημάτων συγχρονισμού στους δύο πυράρχες, Νίκο Γεωργιάδη και Γιώργο Τέρνερ. Πριν από την Πυρά η Αγέλη επιδόθηκε σε μια ακατάχρητη σύγκριση των δύο κεντρικών πυλών (της Ομάδας και της Αγέλης) μη μπορώντας όμως ούτε αυτή να βγάλει συμπεράσματα.

Την Κυριακή της εξόδου με τους γονείς απονεμήθηκαν οι χρυσοί λύκοι σε 3 λυκόπουλα. Ευχάριστη έκπληξη κατά το διήμερο της Πυράς ήταν και η άφιξη της πρώην Ράξας, Μελίνας Παπαμανώλη.

Την τελευταία μέρα της Κατασκίνωσης, παρ' όλη την κούραση του ξεστοσίματος και την αναγκαία έλλειψη προγράμματος, δόθηκαν τα πτυχία με τον βοηθό Πάρη Κυριακόπουλο να παραδίδει μαθήματα ρητορικής σε λυκόπουλα και όχι μόνο. Η κούραση της ημέρας επιβραβεύτηκε με μια εκπληκτική μεσημεριανή καρμπονάρα.

Σε γενικές γραμμές η Κατασκίνωση εξελίχθηκε σε ήσυχους τόνους, χωρίς ιδιαίτερα παράδοξα. Ευτυχισμένοι, λυκόπουλα και αρχηγείο, γύρισαν στην Αθήνα περιμένοντας την επόμενη λυκοπουλική χρονιά να ξεκινήσει.

Μελένια Αρούχ, Αρχηγός Κατασκίνωσης

ΚΙΝΗΤΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ (25/7-5/8 1999)

Μια εβδομάδα μετά την Ερμιόνη, και δύο μέρες αφού είχε γυρίσει ο “Μάρκος” στην Αθήνα, ήτοι την Τετάρτη 28 Ιουλίου 1999, η αναχώρηση της 3ης Κοινότητας Ανιχνευτών είχε ορισθεί για τις 6 ώρα πρωινή στα ΚΤΕΛ Πελοποννήσου. Η εννιαήμερη εκδρομή θα ξεκινούσε μέσω Τριπόλεως οδηγώντας την ομάδα στο όρος Μαίναλο, στο πανέμορφο δάσος της Ελάτης, στο φαράγγι του Λούσιου, στο απρόσιτο φαράγγι της Νέδας και στη Λίμνη Καϊάφα στον Κυπαρισσιακό κόλπο. Η Πύλος και η Κορώνη θα ήταν η άξια ανταμοιβή για τα πάθη μας.

Η ομάδα μας, ολιγάριθμη, υπέστη απώλειες ακόμα και το τελευταίο βράδυ με ακυρώσεις συμμετοχών. Έτσι ξεκινήσαμε οι εξής 6: από την Κοινότητα οι Ανιχνευτές: Δανάη Καρακώστα, Γιώργος Μητράκος, Εύα Τσαϊρίδη και ο Αρχηγός Κοινότητας Νίκος Χαιρετάκης, και από το Αρχηγείο Ομάδας, η Αρχηγός Αλκμήνη Καρακώστα και ο Υ.Ο. Κωνσταντίνος Παπαδημητρίου.

Μετά την άφιξη στην Βυτίνα, φορτωθήκαμε τα σακίδια και τα εφόδιά μας και έτσι ξεκίνησε η περιπέτειά μας. Την πρώτη αυτή ημέρα ακολουθώντας το μονοπάτι Νο32 περνάμε από το Μεθύδριο και μπαίνουμε μέσα στο πυκνόφυτο δάσος της Ελάτης, το μονοπάτι μας βγάζει διαδοχικά: σε μια πλαγιά στους Αγ.Θεοδώρους, στη ρεματιά κάτω από το χωριό Ελάτη, στη θέση Τρανή Βρύση όπου ξαποσταίνουμε για λίγο και συνεχίζουμε μέχρι τις θέσεις Βλάχικα και Περδικαίικα. Εκεί μέσα στο δάσος θα στηθεί η πρώτη μας κατασκίνωση.

Η δεύτερη μέρα μας βρίσκει στο δρόμο για το χωριό Ζιγοβίσι και τη Δημητσάνα. Εκεί μετά τον ανεφοδιασμό σε τρόφιμα και μια σύντομη στάση σε ένα από τα καφενεία, επισκεπτόμαστε το Μουσείο Υδροκίνησης –μοναδικό στην Ελλάδα. Ο μεσημεριανός ύπνος κάτω από τα μεγάλα πλατάνια μπροστά από την πηγή που τροφοδοτεί με τα νερά της τους Μπαρουτόμυλους είναι αναζωογονητικός μια και η κούραση έχει αρχίσει να κάνει εμφανή τα σημάδια της. Το απόγευμα κατηφορίζουμε το μονοπάτι που οδηγεί στο φαράγγι του Λούσιου. Εκεί στην όχθη του ποταμού δίπλα σ' ένα πέτρινο αμειδίωτο γεφύρι θα περάσουμε τη νύχτα.

Την επομένη, ακολουθώντας το μονοπάτι επισκεπτόμαστε τη Μονή Προδρόμου, το κρυφό σχολείο και την Μονή Φιλοσόφου,

η διαδρομή μέσα στο φαράγγι είναι εκπληκτική και στο τέλος μας βγάζει στην αρχαία Γόρτυνα. Εκεί στις όχθες του Λούσιου στήνουμε τις σκηνές μας για άλλη μια φορά. Η υπόλοιπη ημέρα περνά με μπάνιο και βουτιές στα παγωμένα νερά του ποταμού.

Το πρωινό του Σαββάτου ξεκινά κάπως νωρίς (5:00 π.μ.) μια και πρέπει να προλάβουμε να είμαστε στο χωριό Ελληνικό στις 9:00, όπου θα συναντήσουμε τους υπεύθυνους για το Rafting όπως είχαμε συνεννοηθεί. Μετά από μια περιπετειώδη πορεία, καταφέρνουμε τελικά να είμαστε συνεπείς στο ραντεβού μας. Έτσι, αφού φτάσαμε στην Καρύταινα, αντιμετωπίζουμε για άλλη μια φορά τα παγωμένα νερά του Λούσιου, αυτή τη φορά μέσα σε φουσκωτές βάρκες που κατεβαίνουν τα ορμητικά νερά του ποταμού σε μια απείρου φυσικού κάλλους διαδρομή. Μετά από όλα αυτά παίρνουμε το τοπικό λεωφορείο για την Ανδρίτσα, όπου ανανεώνουμε τις προμήθειες μας και καθόμαστε για μεσημεριανό σε μια ταβέρνα. Εκεί μας βρίσκουν ο Αρχηγός Αγέλης Δημήτρης Τσέγκας με τον παλαιό Υ.Α. Αγγελό Παρασκευαΐδη.

Δύο ταξί μας πηγαίνουν στο νέο προορισμό μας, το χωριό Νέδα, από όπου αρχίζει ένα άλλο και εξίσου εντυπωσιακό κομμάτι αυτής της εκδρομής: Το πέρασμα της Νέδας. [Για όσους δεν γνωρίζουν η Νέδα είναι ένα πανέμορφο ποτάμι που κυλάει ανάμεσα στις κορφές του όρους Τετράζιο, στη βορινή άκρη της Μεσσηνίας.] Έτσι το πρωινό της Κυριακής, αφού απαλλαχτήκαμε από το βάρος των σακιδίων –τα αφήσαμε στον Δημήτρη Τσέγκα ο οποίος θα μας τα μετέφερε στον τελικό προορισμό μας–, είμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε τη διαδρομή που χαράζει το ποτάμι.

Το πέρασμα της Νέδας ήταν μια από τις συγκλονιστικότερες εμπειρίες που είχαμε. Το ποτάμι κρύβει μια τεράστια ποικιλία εικόνων που αλλάζουν συνεχώς, οι όχθες είναι γεμάτες πυκνές καλάμιές, τεράστιες φτέρες, λεύκες και πλατάνια. Το αρχικό κομμάτι της διαδρομής είναι ευκολοδιάβατο. Μια ώρα πεζοπορία αργότερα, οι όχθες γίνονται εντελώς δύσβατες οπότε η πορεία μας συνεχίζεται ουσιαστικά μέσα από το νερό. Πιο κάτω η Νέδα αρχίζει να στενεύει απότομα, μικροί αφρισμένοι καταρράκτες κάνουν την προσέλαση πιο περιπετειώδη σε ορισμένα σημεία βαθαίνει, οπότε το κολύμπι είναι αναπόφευκτο. Αυτές και ακόμη άλλες δυσκολίες που παρουσιάστηκαν, έκαναν την διαδρομή μια μοναδική εμπειρία που δεν νομίζω πως περιγράφεται με λόγια. Ο ήλιος είχε δύσει όταν με πολύ κόπο ένας ανηφορικός δρόμος μας έβγαλε στο χωριό Πλατάνια. Εκεί αφού ξαναβρήκαμε τα σακίδια μας μπορέσαμε να βάλουμε επιτέλους στεγνά ρούχα. Οι σκηνές στήθηκαν αυτή τη φορά στο προαύλιο του σχολείου του χωριού και η νύχτα κύλησε γρήγορα. Το επόμενο πρωινό μας περίμενε άλλη μια πρόκληση, τελευταία ίσως, αλλά μοναδική. Αυτή τη φορά ξανακατεβαίνουμε στο ποτάμι, και μισή ώρα μετά το γεφύρι κάτω από το χωριό Πλατάνια, φτάνουμε στους καταρράκτες· εδώ το φαράγγι κλείνει –είχαμε φτάσει στο στόμιο. Μπροστά μας η Νέδα χανόταν μέσα σε μια κατασκότεινη σπηλιά. Θα ακολουθούσαμε το ποτάμι σ' αυτή του τη διαδρομή. Μπαίνουμε στον προθάλαμο της σπηλιάς, ένα μεγάλο χώρο με σταλαγμίτες και νερό να πέφτει από την οροφή, η διάβαση της σπηλιάς ήθελε ψυχραιμία μια και απαιτούσε να κολυμπήσουμε σε ένα σκοτεινό διάδρομο μήκους 70m, η ατμόσφαιρα ήταν φορτισμένη. Η επιστροφή ήταν το ίδιο απαιτητική μια και έπρεπε να κολυμπήσουμε ενάντια στο ρεύμα με την βοήθεια ενός σκοινιού που είχαμε βάλει πιο πριν. Μετά την δοκιμασία αυτή και αφού ξεκουραστήκαμε λίγο μπροστά σε έναν εντυπωσιακό καταρράκτη που ανακαλύψαμε λίγο πιο πάνω, επιστρέψαμε πίσω στο χωριό Πλατάνια.

Από εδώ και πέρα τα πάθη μας τελειώνουν αφού το λεωφορείο της γραμμής μας βγάζει στην Κυπαρισσία και από εκεί παίρ-

νομε το τραίνο για την παραλία της λίμνης Καϊάφα. Σπίνουμε τις σκηνές μας στο πευκοδάσος και ετοιμάζουμε ένα λουκούλλιο γεύμα στη φωτιά που ανάψαμε.

Την επομένη φεύγουμε για την Πύλο. Μετά την επίσκεψη στο κάστρο και αφού φάγαμε σε μια συμπαθητική ταβέρνα, παίρνουμε δύο ταξί για να πάμε στον όρμο της Βοϊδοκοιλιάς –μέρος μοναδικού φυσικού κάλλους– όπου και θα διανυκτερεύσουμε. Το βράδυ αποδείχτηκε επεισοδιακό μιας και δεχτήκαμε την επίθεση αμέτρπτων κουνουπιών, παρ' όλ' αυτά το ψάρι που ψήσαμε στη σχάρα αντάμειψε με το παραπάνω την προσπάθειά μας. Το πρωινό της Τετάρτης που ακολούθησε παίρνουμε το

ΚΤΕΛ για να πάμε στην Κορώνη. Εκεί σαν επιβράβευση των κόπων και των παθών μας είχαμε την πολυτέλεια να μείνουμε σε κάμπινγκ με όλες τις ανέσεις –τους, μπαρ, πισίνα. Έτσι το βράδυ, αφού σουλουπωθήκαμε λίγο, είχαμε και έξοδο στην πόλη!!!

Η Πέμπτη, τελευταία μέρα της εκδρομής, μας οδηγεί στην Καλαμάτα από όπου θα πάρουμε το τραίνο για να γυρίσουμε πίσω στην Αθήνα, κουρασμένοι μεν πλούσιοι δε, με μια μοναδική εμπειρία ζωής

ΑΚΑ Χαιρετάκης Νικόλαος

ΝΕΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΡΙΤΟΜΑΔΙΤΩΝ

Ευχάριστα για άλλη μια φορά τα νέα των παλαιών!

- Με διαφορά 5 ημερών γεννήθηκαν ο γιός του **Αλέξανδρου Δημάκη**, Α.Α., και της Ισμήνης Δωρή (στις 30 Ιουλίου 1999) και η κόρη του αδερφού του Αλέξανδρου, **Μιχάλη Δημάκη**, Α.Α., και της Αλεξίας Κατσιάβου (4 Αυγούστου 1999). Είναι σίγουρο ότι θα εξελιχθούν στον καλύτερο ξάδερφο και την καλύτερη ξαδέερνη!
- Εδώ και λίγο καιρό, περίπου 2 μήνες μετά το σεισμό της 7ης Σεπτεμβρίου, τελείωσαν οι επισκευές στο σπίτι του παλιού Αρχηγού Ομάδας **Κώστα Παρετζόγλου** στους πρόποδες της Πάρνηθας. Κατά πληροφορίες, είναι έτοιμο για σεισμό 9 ρίχτερ!
- Η πρώην Αρχηγός Ομάδας **Βάσια Μάγκου** βάφτισε στις 31 Οκτωβρίου 1999 τον Φίλιππο, γιό του παλιού Υ.Ο. **Θοδωρή Κωνσταντίνου** και της Nuala Hayes.
- Παντρεύτηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1999 στην Σπάρτη ο **Διονύσης Ρηγόπουλος**, παλιός Ανιχνευτής και γιός του Ρήγα Ρηγόπουλου (επί σειρά ετών δραστήριου Προέδρου της Επιτροπής της 3ης) με την Τέρρυ Φουρτούνη, η οποία ήταν και οδηγός στην Ομάδα της Σπάρτης.

- Η παρέα των παλιών της 3ης Β (1ης Ναυτοπροσκόπων) έδρασε ξανά! Μόλις κυκλοφόρησαν τέσσερα(!) έντυπα, ένα ημερολόγιο 1945-47 φωτοτυπημένο έγχρωμο, μία συλλογή αναμνήσεων των Κώστα Φιλίππου και Φίλιππου Νικόγλου με φωτοτυπίες εγγράφων που επέζησαν, το ιστορικό 40 σελίδων που έγραψε ο Νίκος Μεταξάς το 1983 και κυρίως ένα εντυπωσιακό λεύκωμα 80 έγχρωμων σελίδων με φωτογραφίες της περιόδου 1942-1954 με κωδικούς αρνητικών και λεζάντες!

Κάθε σελίδα των τεσσάρων εντύπων κόστισε 15.000 δραχμές. Ο υπεύθυνος αρχείων Στέφος Αλευράς εκφράζει δημοσίως τον ενθουσιασμό του, τον θαυμασμό για την τόση ωραία δουλειά και την ζήλεια του, τα οποία θα προσπαθήσει να εκφράσει έμπρακτα προσπαθώντας να προχωρήσει ένα περιληπτικό λεύκωμα του 1913-1963.

- **ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2000 ΣΤΙΣ 7 ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΣΤΗ ΛΕΣΧΗ, ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ 14 ΚΑΙ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ.**

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ “ΑΙΟΛΟ”

Αγαπητέ “Αίολε”,

Ο Ακέλας Κώστας Μελέγκογλου με την περιγραφή του στο τεύχος σου του Ιουλίου της πασχαλινής εκδρομής στην Κέρκυρα των Βαθμοφόρων του Συστήματος το 1952, με έκανε να ξαναθυμηθώ με αγάπη στιγμές από την προσκοπική μου ζωή στην Ομάδα. Τον ευχαριστώ γι' αυτό και για να συμπληρώσω “φωτογραφικά” τις αναμνήσεις αυτές, σου στέλνω δύο φωτογραφίες.

Η πρώτη είναι έξω από την “Πετρινί”, το κτήμα της οικογενείας Θεοτόκη (της μητέρας του Στέφανου Τόγια) στην πρόχειρη κατασκήνωση που κάναμε μετά την

ολονύκτια πεζοπορία μας. Διακρίνονται οι: Γ. Παναγιωτίδης, Σ. Τόγιας, Ά. Ίβος, Δ. Μάγκος, Β. Παναγιωτίδης, Σ. Μωυσειδής. Μέσα στο αντίοκνο ο Η. Μιχαηλίδης (καλοπερασάκιας πάντοτε!). Την φωτογραφία τράβηξε ο Π. Αλευράς.

Η δεύτερη είναι πάνω στο m.v. “Κυκλάδες” της Ατμοπλοίας Ιωάννου Τόγια κατά την επιστροφή μας στον Πειραιά. Διακρίνονται οι: Εν/ρχης Άγις Ίβος, Υ.Ο. Γιώργος Παναγιωτίδης, Α.Ο. Ηλίας Μιχαηλίδης, Εν/ρχης Βασίλης Παναγιωτίδης, Α.Α. Στέλιος Μωυσειδής, Υ.Α. Κώστας Μελέγκογλου, Υ.Ο. Δημήτρης Μάγκος, Α.Σ. Παύλος Αλευράς. Πάνω στην γέφυρα του πλοίου ο Κώστας Τόγιας, ο καπετάνιος, ο Πλοιοκτήτης Ιωάννης Τόγιας. Την φωτογραφία τράβηξε ο Στέφανος Τόγιας.

Με προσκοπικούς χαιρετισμούς,
Δημ. Μ. Μάγκος
Α.Ο. 1953-1961

Πρέπει να ήταν αρχές Ιουλίου του 1983 ή 1984 με αρχηγό Ομάδας τον Άγγελο Μελέγκοβιτς. Είχαμε μόλις κατεβάσει τη βάρκα στην Ερμιόνη και ο Άγγελος, που ήταν κυβερνήτης στην κάθοδο προς Ερμιόνη, έφυγε με το πρώτο ιπτάμενο δελφίνι για να συνεχίσει τις εξετάσεις του στο Πανεπιστήμιο. Στην Ερμιόνη έμεινε το πλήρωμα για να φέρει εις πέρας όλες τις συνήθειες προκατασκηνωτικές απαραίτητες ενέργειες, και συγκεκριμένα με σειρά προτεραιότητας, κατάποση ποσοτήτων καταϊφίων στον Στάικο, επίσκεψη στον Δήμαρχο, κατάποση ποσοτήτων γαλακτομπούρεκων στον Στάικο, ρύθμιση των υδραυλικών του Μπίστη, κατάποση ποσοτήτων μπακλαβάνων στον Στάικο, μεταφορά υλικών με τον Φοίβα, και τέλος κατάποση ποσοτήτων ρυζογάλων στον Στάικο. Παραδόξως, όλες αυτές οι ενέργειες έγιναν ταχύτατα (ακόμα και οι υδραυλικοί του Δήμου ευρέθησαν πρόθυμοι να βοηθήσουν) και έτσι παρέμεινε ένα σχετικώς μεγάλο χρονικό διάστημα απραξίας μέχρι την έναρξη της κατασκίνωσης. “Αργία μήτηρ πάσης κακίας” και εν προκειμένω η “κακία” ήταν η βύθιση της βάρκας! Όταν, δηλαδή, βαρεθήκαμε να ξαπλωώνουμε στις πέτρες του ναού στον Μπίστη, συλλάβαμε το σχέδιο να βυθίσουμε τη βάρκα, δήθεν για να πλουτίσουμε τις ναυτικές μας εμπειρίες κατά τον χειρισμό κρίσεων και να δοκιμάσουμε την πλευστότητα της βάρκας, στην αλήθεια δε για να διασκεδάσουμε. Ας σημειωθεί ότι η βύθιση εξετελέσθη κατόπιν προσεκτικού σχεδίου. Συγκεκριμένα, αφού αδειάσαμε τη βάρκα από όλα τα υλικά (ακόμα και τα καπάκια του κασάρου και του καμπουνιού), πλην 4 κουπιών και 4 λυρών που ήταν απαραίτητα, χωριστήκαμε σε πλήρωμα σκάφους και πλήρωμα ξηράς. Το πλήρωμα σκάφους απαρτίστηκε από τους Γ. Κουρπιά, Κ. Στρατηγόπουλο, Ζ. ΝτεΠιάν και εμένα, ενώ το πλήρωμα ξηράς απαρτίστηκε από τον Ν. Γεωργακόπουλο και άλλους που δεν θυμάμαι τώρα (μέρος των αναμνήσεων έμεινε στο βυθό του κόλπου της Ερμιόνης...). Οι 4 που απαρτίσαμε το πλήρωμα σκάφους κωπηλατήσαμε προς το κέντρο του κόλπου της Ερμιόνης, στο ύψος του μόλου όπου αράζει συνήθως η βάρκα. Εκεί, φορώντας σωσίβια (τα παλιά μεγάλα, με το όνομα TSS CARINA) κρεμαστήκαμε και οι 4 από τα ξάρτια της δεξιάς πλευράς και με αρκετή δυσκολία, πρέπει να ομολογήσω, καταφέραμε να φέρουμε την κουपाστή κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Η βάρκα αντιστάθηκε σθεναρά και έτσι διαπιστώσαμε ότι έχει κατ’αρχήν αξιοσημείωτη ευστάθεια. Τελικά υπό το βλέμμα του φωτογραφικού φακού του πληρώματος ξηράς, ο Μάρκος μπάταρε και τα μεταλλικά (ήδη τότε) κατάρτια του άρχισαν να βυθίζονται έτσι ώστε το σκάφος ήλθε κατακόρυφο με τα κατάρτια προς τον βυθό και την καρίνα προς τον ουρανό. Παρά την κατάσταση αυτή, η βάρκα εξακολουθούσε να επιπλέει εντυπωσιακά καλά, δηλαδή η ράχη του σκάφους εξείχε πολύ πάνω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Αυτό μας προκάλεσε το ενδιαφέρον να δοκιμάσουμε και πάλι την πλευστότητα της βάρκας, αναποδογυρισμένης πλέον, και έτσι άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε στην ράχη της. Με κατάπληξη διαπιστώσαμε ότι εξακολουθούσε να επιπλέει παρά το ότι είχαμε ανέβει και οι 4 και αποθαναιζόμεσταν από το πλήρωμα ξηράς σε θριαμβευτικές φιγούρες τύπου Μίστερ Ελλάς. Καθόλου δεν μας είχε προβληματίσει έως τότε το αξιοπερίεργο

γεγονός ότι η βάρκα δεν σκαμπανέβαζε καθόλου στον ελαφρύ κυματισμό που προκαλούσαν διερχόμενα σκάφη.... Κάποια ώρα άρχισαν οι διαδικασίες επανάλευσης, οπότε διαπιστώσαμε ότι ο Μάρκος ηρνεύει να επανέλθει στην ορθία θέση! Κατόπιν υποβρύχιας επιθεώρησης είδαμε έντρομοι ότι τα κατάρτια όχι μόνο ακουμπούσαν στο βυθό αλλά είχαν βυθισθεί σε αρκετό βαθμό στο βούρκο! Σκεφτήκαμε να κόψουμε τα εντόνια και να αφαιρέσουμε τα κατάρτια ή να τραβήξουμε κάπως τη βάρκα αλλά φοβηθήκαμε μήπως οπιάσουν οι πικεριές. Εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να σουρουπώνει και η βάρκα εξακολουθούσε να βρίσκεται αναποδογυρισμένη και καρφωμένη στο βυθό, κοντά το κέντρο του κόλπου της Ερμιόνης, αναγκάζοντας διερχόμενα σκάφη, μεταξύ των οποίων και ιπτάμενα δελφίνια, να λοξοδρομούν! Άρχισα να σκέπτομαι πώς θα σηματοδοτούσαμε ότι υπάρχει ναυάγιο στον κόλπο αλλά και τι δικαιολογία θα λέγαμε στον Α.Ο. ο οποίος την επομένη μέρα το μεσημέρι, καταφθάνοντας στην Ερμιόνη με το πλοίο και την Ομάδα, το πρώτο πράγμα που θα έβλεπε θα ήταν η βάρκα βυθισμένη. Τελικά, και ενώ κολυμπούσαμε γύρω-γύρω από τη βάρκα και πέρα-δόθε στην ξηρά, απεφασίσθη η απλούστερη λύση, να δοκιμάσουμε δηλαδή να ξεκολλήσουμε τη βάρκα τραβώντας την με ένα υπέρμικες σκοινί από το μώλο. Επειδή δεν υπήρχε τόσο μακρύ σκοινί, επιδοθήκαμε σε ποδόδεσμους και καντηλίτσες και συνδέσαμε διάφορα σχοινιά του υλικού (μεταξύ των οποίων, θυμάμαι, πορτοκαλιά πλαστικά σχοινιά που αργότερα χρησίμευσαν για εντατήρες του ιστού στην Κατασκίνωση). Το πλήρωμα σκάφους έδεσε το σκοινί στη βάρκα (περνώντας το μέσα από το πρυμνίο σπαθί και γύρω από την κουπαστή) και το πλήρωμα ξηράς, που είχε εν τω μεταξύ επιστρατεύσει όλον το νεαρόκοσμο της Ερμιόνης, άρχισε να τραβάει. Εμείς στη θάλασσα, με συνεχή μακροβούτια προσπαθούσαμε να βοηθήσουμε τραβώντας τα κατάρτια από τον βούρκο του βυθού. Τελικά με τα πολλά, και ενώ σχεδόν όλη η παραλία είχε σκωθεί στο πόδι, η βάρκα ξεκόλλησε και την επαναφέραμε στην ορθία θέση. Ανακουφισμένοι κωπηλατήσαμε σιγά σιγά πιο κοντά στην ακτή (η βάρκα ήταν γεμάτη νερά έως και την κουπαστή) και άρχισαμε την απάντληση, αρχικά με κουβάδες, στη συνέχεια με αντλίες και τελικά με τα σφουγγαράκια. Το κακό ήταν ότι ενώ είχαμε αδειάσει τα νερά έπρεπε να ρίξουμε μπόλικες κουβαδιές μέσα για να ξεπλύνουμε τη λάσπη που είχε κυλίσει από τις κορυφές των καταρτιών. Κατάκοποι, και ενώ είχε πια βραδυάσει, δέσαμε τη βάρκα στο αγκυροβόλιό της. Ευτυχώς που το πλήρωμα ξηράς είχε προνοήσει και βρέθηκαν στο μώλο 2-3 κιβώτια εμφιαλωμένου νερού. Μετά από παραμονή τουλάχιστον 4 ωρών μέσα και κάτω από τη θάλασσα, θυμάμαι ακόμα πόσο γλυκό μου φάνηκε το πόσιμο νερό! Η μόνη απώλεια ήταν ένα αγκουρέτο που είχε ξεχαστεί στο καμπούνι και το οποίο υποθέτω βρίσκεται ακόμα στο βυθό του κόλπου της Ερμιόνης. Την επομένη ημέρα η βάρκα ήταν στη θέση της και μόνο ένας πολύ προσεκτικός παρατηρητής θα έβλεπε ότι υπήρχε μια παράξενη λάσπη κολλημένη στις κορυφές των καταρτιών!

Γιάννης Μαρκιανός
Α.Ο. 1985-87